

ירון ישן. אחר־כך, כשהוא גדל קצת, היינו לוקחים אותו איתנו לאימונים ולכל מקום. פטר היה מאכיל ומלביש אותי. היינו רצים מהחדר למסלול. בחורה כדי להכין לו אוכל, ושוב אל המסלול. נוצר בינינו קשר שהוא הרבה יותר מאשר קשר בין זוג רגיל, ובין הורים לילד.

פטר מאמן אותי, אבל ההתאחדות לא מכירה בו בתור כזה, כדי שהוא לא יוכל להתלוות אלי לחו"ל. לכן הוא לא מקבל מהם משכורת. אבל הוא היחיד שמשוגל לדחוף אותי לרוץ, כי הוא אמר ביציוני ואידיאליסט, והוא מוכן לתת את הנשמה שלו בשביל זה. הוא תמיד מוכן לוותר על הרבה יותר ממני, ובלבד שאני ארוץ.

אני לא אהבת לרוץ בלחץ. בשבילי ה־כ"ף, כן — אבל לא בתנאים של מתח ותחרות ומילחמה על ניצחונות. זה לא בשבילי. כולם יודעים את זה. לכן, תמיד היו צריכים לדחוף אותי לרוץ. בהתחלה זאת היתה אמה שלי, ואחר־כך עמיצור שפירא ז"ל.

עמיצור היה לי כמו אבא. הוא ליווה אותי שש שנים. היה מורה שלי בווינגייט, היינו הרבה ביחד, ונוצר בינינו יחס גורא

שה פטר לעבוד עבודה נוספת, מחוץ למיסגרת בין אימוניה של אסתר לבין השירות הצבאי. פטר הוא חבר ניבחרת ישראל בהתעמלות.

היסטוריה אסתר שחמורוב מבכה בהלווייה את מאמנה אפוסטרופסה עמיצור שפירא ז"ל, האישה שהביאה אל ההצלחה בספורט.

אישי. הוא דירבן ודחף אותי להישגים, היה בא ולוקח אותי מהבית לאימונים ומחזיר אותי. לולא הוא, לא הייתי טורחת בכלל לנסוע להתאמן. זאת היתה טירדה גדולה מדי.

אבל אחרי האסון במינכן לא יכולתי ל־התקשר עם אף אחד. לא יכולתי לרוץ עם אף אחד, זאת היתה מכה גוראת. מזלי שיש לי פטר. הוא לוקח אותי לאיצטדיון,

לעתיד. אבל פטר ואני לא שינינו את חיינו אפילו כהוא־זו בגלל התחרויות. עובדה. ירון נולד, ועוד בניחות־קיסרי, ומייד אחר־כך התחלתי להתאמן לאליפות אסיה. עשינו ואנחנו עושים הכל יחד עם הילד, מההתחלה.

אחרי טהרן, ההוצאות שלי נעשו פתאום עצומות. שכר־הדירה של המכון הוא 1500 לירות לחודש, ובגלל האימונים שלי לקראת מונטריאול אני לא יכולה להתמסר לו. אז לקחנו עוד בחורה. המדריכה עולה לנו 70 לירות בחודש. אם היא לא היתה עובדת, והיינו יכולים שנינו לעבוד יחד, זה היה לגמרי אחרת.

אבל עכשיו אני מוכרחה להתחיל להתאמן לאולימפיאדה. זכאן מתחיל ה־סיפור הגדול. כי בצורה שבה אני מתאמנת היום, לא אגיע להישגים אף פעם. אני מתאמנת רק מתי שאני יכולה, כי אין לי אפשרות להגיע לאיצטדיון. לקראת אירוע כזה, אם רוצים שאני אגיע להישגים, אני צריכה להתאמן 10

"אני נקראת כאן חובבנית, אך הזמן והכוח שאני מקדישה הם כמו של מיקצוענית"

פעמים בשבוע. צריך לעזוב הכל, ולעסוק רק בזה. כמו מיקצוענית. אחרת אי־אפשר להגיע לשום דבר. עד מונטריאול יש עוד למעלה משנתיים. כדי להתאמן כמו שצריך אני מוכרחה לנסוע לאמריקה, כי בארץ אין לי מתחרות, ואין גם הציוד הדרוש לאימונים מהסוג הזה.

היה פה אדם אחד, יהודי־אמריקאי בשם בוב ג'ורס. הוא רצה לקחת את הספורטאים המצטיינים מכאן להתאמן באוניברסיטה באמריקה, שם יש מסלול מיוחד מגומי, שנקרא מסלול־טרט. 400 מטר של החומר הזה עולים מיליון וחצי לירות. איפה אפשר לתת לי את זה כאן?

שהיית כזו באמריקה צריכה לעלות 200-250 אלף לירות. ההתאחדות שקלה את העניין, ובעברה אותה להחלטת ה־

בוקסהול המיסחרית הישנה שיש לו עוד מלפני שהתחננו — אנחנו מוכרחים מכר־נית, בגלל הריצות האינסופיות שלנו — המחזיר אותי הביתה. כדי לאמן אותי טוב, הוא משתלם בספרים.

אם פטר לא היה לידי, לא הייתי רצה יותר. אבל הם, בהתאחדות, לא מביינים את זה ולא מוכנים ללכת לקראתנו אפילו צעד. הם לא מבינים שבלי דחיפה מאדם שאיכפת לי ממנו אני לא מסוגלת ולא מעוניינת לרוץ. אפילו לטהרן לא נתנו לו לנסוע, מפני שאי־אפשר היה לסדר לו אישור־כניסה לכפר. לי אין שום אמר ביציה לזכות בתארים או במדליות, מספיק לי מה שיש לי.

מי שרואה ויודע איך אנחנו חיים, נוכח בזה מייד. יש אנשים, למשל, שמתכננים את הילד לשי חמצב שלהם ולפי התוכניות

ממשלה. התאחדות אומנם עוורת לי לשלם את המשכנתה, ואת מה שמגיע לי הם יתנו לי, אבל אני הרי אצטרך לשלם גם לאחרים, ואין לי ממה. הסברתי את זה ליו"ר ועדת־האתלטיקה, גילעד ויינגרטן.

(המשך בעמוד 22)

חופה ספורטיבית

העמידו האצנית אסתר שחמורוב והמתעמל פטר רוט. החתונה נערכה בכוח תרומות של אנשי־ספורט ועיתונאים.

